

Ara fa cinc anys que ens va deixar el company Jordi Solé Tura

Jordi Solé Tura: persona, amic i camarada

El PSUC del 1977 es definia per la seva militància plural i unes idees, que des del marxisme, eren lliures. Unes idees que tot just començaven a ser impreses, esmenades i aprovades en reunions amb llum i taquígrafs, ben diferents d'aquelles altres celebrades en la fosca clandestinitat antifranquista. El PSUC, el partit polític més potent i influent de Catalunya durant la transició cap a la democràcia, gaudia d'un immens suport popular, d'uns quadres polítics formats i d'una militància entregada a una lluita per a la democràcia i el socialisme en llibertat.

1977, el PSUC, *El Partit*. Parlar, reflexionar, criticar, esmenar, aprovar, dissentir. El món de les idees s'expressa i tothom pren la llibertat. El PSUC és una gran organització arrelada en el territori, democràtica, nacional i plural ideològicament, i és des d'aquesta realitat complexa que el partit es converteix en motor imprescindible del nou enginy democràtic. Tanmateix, però, resulta que aquest motor esdevé també el seu fre: un país immers en una greu crisi econòmica i en plena transformació política, urgeix de programes polítics i d'estratègies a curt termini que no permeten grans distraccions ideològiques. El PSUC, que s'ha mantingut compacte en la cultura antifranquista i *partisana*, ara, des de l'urgència, es veu abocada a redactar el marc ideològic i la seva via cap a el socialisme. El temps vola, i els quadres del partit i les bases militants es posen a treballar alhora en la campanya de les eleccions del juny del 1977 i en totes les comissions polítiques i institucionals de treball que han de garantir l'incipient procés democràtic.

Tot i els més de vint anys d'activitat política en les esquerres clandestines¹, és en aquesta Espanya i en aquesta Catalunya del 1977, on milita com a psuquero en Jordi Solé Tura. Participa en l'agrupació del barri barceloní de Sarrià i és membre del Comitè Executiu i del Comitè Central del partit. A les eleccions del juny, surt escollit diputat del PSUC a les Corts Generals espanyoles. Una activitat política frenètica centrada en la definició i consolidació de les polítiques del partit dels comunistes catalans².

La democràcia en majúscules, però, l'esperava, i durant els anys 1978 i 1979 Jordi Solé sumarà al seu treball polític pel partit, el treball polític del partit per a dissenyar les institucions, el marc jurídic i els òrgans de govern democràtics. Participa en la redacció de l'avantprojecte de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de 1979, com a membre de la Comissió dels Vint i va ser un dels set ponents de la Constitució Espanyola de 1978.

¹ Durant la seva joventut va militar al Front d'Alliberament Popular, i el 1956 ingressa a la cèl·lula del Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC) a la Universitat de Barcelona. Es va exiliar a França als anys 60^[1], i continua l'exili a Bucarest per a fer de locutor de Ràdio Espanya Independent. Després de l'escissió dins del PCE que acabà amb l'expulsió de Fernando Claudín i Jorge Semprún, Jordi Solé Tura decideix tornar a París i allunyar-se de les tesis dominants al PCE i al PSUC. Ingressa llavors a finals dels 60 a l'Organització Comunista d'Espanya (Bandera Roja), fins que el 1973 amb una part important dels dirigents d'aquesta organització reingressa al PSUC.

² També participa en els òrgans de direcció del PCE.

El PSUC i la democràcia. 1977. És quan neix la meua vocació política, en un ambient de camaraderia i d'il·lusions pel canvi democràtic i les banderes vermelles. Jordi Solé Tura. Els meus pares parlaven d'ell, i de la Teresa Eulàlia. Comprimís socialista i gent honesta, deien. L'any 1992, quan la mort del pare, la mare va rebre una carta des del Ministeri de Cultura. Era del Jordi Solé. La mare, entre llàgrimes ens va dir: És molt bonica, i a més, manuscrita. Això és un polític de veritat !

Un polític de veritat! Per la seva austeritat, honestat i compromís vers la justícia social, les persones i els amics.

Marià Hispano i Vilaseca

Àrea de memòria Històrica d'ICV

Barcelona, 2 de desembre de 2014